

jsme u pohoštění sami kritikové: Jiří Pechar, Gruša, Vladislav... bylo to až hloupé: obhájcové se nedostavili. Ivan měl názor tak odmítavý, že se raději omluvil a nepřišel. Také Sergej Machonin poslal raději dopis. Znali jsme s Jiřím jeho obsah předem, byl strašný, trnuli jsme. Eva odložila neotevřený dopis za sebe na okno a hostila nás, dopis mi vadil. Její muž Jiří trpěl napětím s ní. Konečně dopis otevřela, přečtla si ho, mlčela, pak řekla: „Nebudeme už dál na nikoho čekat. Jako dobrý úvod do diskuse přečtu vám, co mi píše Sergej.“ Potom se zeptala, co kdo ještě chce, a odešla do kuchyňky, ať prý se rozmyslíme. Jiří pravil: „To má u mě teda bod!“

Psát tři roky, a tak se mýlit v účinku, je hrozné. Eva si myslí, že román spraví škrtáním. Těžko. Jiří vidí chybu, a nenapravitelnou, v rouhavém pokoušení ďábla, jehož se Eva dopouští, když Jana Drdu dělá zpravodajcem o Kristově ukřižování a předtím se ještě na zblácovaném Ježíši dopouští soulože. Pro Jiřího totiž autor je za skutky svých postav odpovědný jako za své a taky odplata za ně přijde mu do týdne nebo po smrti. Já ovšem nevím, kde někteří berou toho Drdu, mně to nenapadlo, ovšem například Ivan je si tím jist. Takto dešifrovat literaturu se mi nelíbí. Mně na románu vadí, zhruba, že je nudně popisný, kde jde o realitu, a trapně naivní, kde má jít o fantastično. Jináč autor smí sahat na cokoli, rozhodující je zdar, zdar omlouvá. Ale Madla mi za to nadává: ve společnosti tak zklamané jako naše bude umělcem, kdo dá lidem novou naději, a ne kdo rozvrátí ještě to poslední. Z románu ovšem četla jenom ukázkovou kapitolu ve Spektu a tvrdí, hádá se, že to stačí.

Sotva skončila řeč o „Pánu věže“, když vešli Kantůrkovi. V té chvíli seděl jsem na gauči mezi Marií a Helenou D., tedy mě Eva pozdravila takto: „Ludvík ovšem zase mezi ženskéjma!“ a jediná se tomu zasmála. Nevím jaké „zas“! O čem se pak mluvilo, nepamatuju už. Alexandr měl pěknou náladu, jeho žena Jiřina byla velkolepě srdečná dokonce i na mne (po nedávné naší hádce u Kosíků-Mozartů), ale přípitky se nám nedařily: strach z obřadnosti. Odcházíje mezi prvními pocítil jsem stesk po lepších časech a přání také někdy pozvat k nám pár starých kamarádů, ale to se nestane. K narozeninám jsme Alexandrovi dali sborník příspěvků, jež se měly vztahovat k němu. Organizoval ho Ivan. A co já? Svému švýcarskému nakladateli jsem před čtrnácti dny dál ránu poslední. Loni jsem ohlásil, že napíšu knížku o indiánování, když jsem pásal kozy. Celý život se těším, jak to jednou budu psát. Když jsem si jako první krok k tomu přečtl své dětské deníky, zůstal jsem sedět jak přelstěný: ta věc je hotová! Hotově napsána dětskou řečí, je to pravdivé a pravé, zatímco já bych teď sestrojoval umělotinu.

Potom jsem návazně přečetl své deníky dělnické a studentské, a co vidím: že já mám vůbec napsáno vše. A že jsem si to napsal naprosto

včas. Pozdější prací jsem své názory a postoje už jenom varioval a ilustroval. Nebyl jsem nikdy moudřejší ani schopnější, než jsem byl do dvaceti let. Všecko se splnilo, došlo na má nejhorší tušení, zatímco mé hojivé naděje neměly v ničem pravdu. Nejenom úspěchy, ale i všechny své nezmary, poklesky i pády jsem si jakoby předepsal do partitury a potom je přehrával.

Po přehlédnutí těchto věcí pojal jsem záměr nazvaný „Milí spolužáci a učitelský sbore!“ a svému nakladateli oznámil: Nic pro vás, ani pro Němce či Američany, lituju. Pěkně pro vlast, v třiceti kouscích. Ještě v Petlici vydám svou knížku, a tím končím.

Úterý 30. ledna 1979

Když ráno vstanu a jsem tu sám, asi hodinu hospodařím: umyju hrnky od snídaně, sklídím chleba a utřu drobky, zaleju rostlinstvo a poklidím ptactvo: dám mu slunečnicová semena, ukrojím měsíček jablka a vyměním vodu. Ještě někdy zametu a utřu mokrým hadrem předsíň a chodbu před naším prahem. Potom teprv postavím si na čaj, znovu vytáhnu chleba, nůž a hrnek, snídám a dívám se na ptáky nebo oknem ven.

Naši ptáci jsou Filip a Kateřina. Filip je kříženec kanára se stehlíkem, proto vypadá samozřejmě jako stehlík, a Kateřina je kanáříce. Jejich klec visí v koutě u okna na řetěze, zanořena do rostlinstva tarasího přístup k oknu. Když jím, ptáci mě pozorují, obletují a klovou do chleba, do koláčů nebo do štrúdlu na pracovním stole. Blíž k mé ruce, na jídelní stůl se neodváží. Ale sotva bych poodešel, už bych je měl na krajíci. Když dojím, umyju hrnek a lžičku, sklídím chleba a nůž, utřu stůl a jdu psát do pokoje. Přes dveře potom slyším ptáky: teď Filip začíná zpívat k jaru, za měsíc začne Kateřina klást vajíčka. Když je šerý den, psávám v kuchyni. Nepíšu vůbec rád, považuju to za těžkou práci. Ale ochotně po sobě napsanou věc čtu a vylepšuju, až vypadá, jako by byla napsaná ráda.

Dopoledne nechodím nikam, snažím se dodržovat pracovní řád. Proto se lidé naučili chodit za mnou dopoledne. Když zazvoní zvonek, je to většinou Otká Bednářová, která si chodí pro fejetony a knížky a nosí mi jiné čtení, nebo Mojmír Klánský, který chodí ze zvyku, nebo někdy Luboš Dobrovský přijde na cigaretu mezi dvěma mytími výkladů. I když někdy přijdou nešikovně, vždycky jsem jim vděčný, že to není někdo horší. S návštěvou sedím v kuchyni, kde bývá tepleji, světleji a je tam dovoleno i zdvořile kouřit. Když nemám náladu, čas nebo když někdo sedí dlouho, řeknu mu, ať jde domů. Když zvoní telefon, neberu ho.

Dnes asi v jedenáct hodin zazvonil zvonek. Byl jsem nepříjemně napjatý, protože Otka tu byla už po ránu. Mojmir přijde zítra a Luboš myje v tyto dny na Proseku. Otevřel jsem, a byla to paní Helena D., což mě příjemně udivilo, řekl jsem jí minulý týden, to je pravda, aby někdy přišla, ale nevěděl jsem, co by z toho měla. Vypadala v rámu dveří velice dobře a jako návštěva, která ke mně spadla spíš omylem, nebýt zaujatého, lehce zvědavého a zároveň plachého tónu, jímž řekla, že teda přišla na chvilku, jestli neruší. Měla na sobě skládanou sukni po kolena, byla velice útlá v pase, prostovlasá a vlastně vůbec dost nalahko v té zimě, krom lýtkových bot. Nahoře měla oblečenou jakousi krátkou chlupatou vestu, na které roztávala jinovatka zvenku. Působila tak jako pták chladem načepýřený, vespod však jistě teplý.

Zavedl jsem ji do kuchyně a uvařil zas čaj. Mluvili jsme. Seděla na té straně stolu, kde je klec, Filip byl z toho rozčilený, začal lézat skoro útočně nízko nad ní, nakonec přistál na Vaculkově obraze veselého šohaje. Kateřina přehrabovala hlínu v květináčích, hledala slámky a nitky a nosila je na hnízdo. Paní Helena se zeptala, jestli Kateřina bude mít taky mladé. Řekl jsem, že snese vajíčka, asi pět, z nichž nic nebude, protože Filip jako kříženec je dále neplodný, takže Kateřina vajíčka za tři týdny vyhází a snese nová, už míň, zas nic, zkusí to ještě jednou, už jenom s dvěma, až nakonec zemdlí, zapomene a nechá toho. Ano, je to až srdceryvné, jak v takovém tvorů spolehlivě a nezníitelně funguje mateřství, nakonec marně. Paní Helena byla pobouřena, snad bysme tedy měli dát Kateřině jiného samečka. Řekl jsem, že to nejde, protože si na sebe zvykali dost dlouho, dva samečkové tu nemůžou být a Filip je ptáček velice pěkný, veselý a chytrý a byl u nás dřív. Kateřinu dostal až loni k Ježíšku. A zeptal jsem se paní Heleny, má-li ona děti. Také nemá. Zeptal jsem se jí, kolik má let. Bude jí sedmatřicet. Řekl jsem, co by ale bylo možné a nad čím uvažuju, položit potom Kateřině do hnízda vajíčka oplodněná jinde.

Vlasy má ostříhané nakrátko, na čele se jí rozcuchané dělí v cípky. Na krku měla šňůrku s přivěšenou stříbrnou ručičkou, kterou v létě ztratí v trávě. Teď si s ní hrála, motala šňůrku na prst, ručičku brala do rtů. Má jasný hlas, mluví chvílemi trochu překotně, ale s přemýšlením, úvahy, nápady, zápory a závěry v ní až sviští, ale to všechno se děje na pozadí docela dobrého a zdravého klidu. Jinak by neměla tvář tak až lahodně vyrovnanou. Oči má modré, s výrazně ohraničenými duhovkami. Zeptal jsem se, jestli si ji smím vyfotografovat. Když souhlasila, hned jsem to udělal.

Je podivuhodné, kolik pozorování může člověk při jednom sezení udělat, když má talent.

Středa 31. ledna 1979

Když se teď už kolikátý měsíc obírám svými dětskými deníky, začínám je – teprve teď – vnímat jako dílo úplně jiné osoby. A ten chlapec, musím říct, se mi líbí. Předtím, dřív a dávno, když jsem deníky vzal do ruky, nacházel jsem místa trapná, hodná zamlčení, protože jsem je vztahoval k sobě. Teď je vidím jako úplně přiměřená studované postavě. Stud a pokušení vynechávat, co jsem napsal, objeví se, jak čekám, až dojdou k věku dospělejšímu, kdy názory a výroky toho mladého muže už zřejměji budou souviset s mou dnešní figurou. Optika životního vzoru je hravá: pro toho chlapce v indiánské čelence byl bych možná někdo; já však kéž bych byl jak on!

Byl jsem dnes ve městě, chtělo se mi s někým mluvit, zašel jsem ke Standovi. Když mi otevřel, opuštěnost byla na něm znát. Zeptal jsem se, co mu je. Řekl, že naň prostě najednou padly poměry. Pocítil to, když Vlasta Chramostová odešla s toužou diagnózou – poměry – do nemocnice. Poměry jsou nesnesitelné a nevím, co bych mohl uvést za důvod k naději. Má naděje je bezdůvodná. Když si však dnešní stav promítnu do budoucnosti, nechtěl bych v ní žít. Mladí lidé žijí z hlouposti. Nebo vědí o budoucnu cosi víc, co já už nevím? Je zvykem považovat starší lidi za vědoucejší. To tedy je dnes obrácené: čím je člověk starší, tím toho ví míň a jeho předpovědi jsou pořád užší a užší, až končí v nic už zítra. Naproti tomu nově narozený člověk ví všechno, protože všechno je proň stejně možné, všechno se mu ještě může stát či dokonce podařit.

„Nechápu,“ pravil Standa, „proč se vede spor o tvůj fejeton. Mně se zdá jasný.“ – „Teď už se ti nezdá?“ zeptal jsem se. „Teďkon už začínám trochu chápat, že ho někdo může pokládat za demoralizující. Rozumíš, protože kdo byl zvyklý natankovat, najednou to nedostává.“ Řekl jsem, že proto nemůžu brát obvyklé pochvaly moc vážně, když vlastně nevyjadřují promyšlený souhlas. Vlasta prý mě, řekl Standa, hájí takto: až doposud jsem vždycky s předstihem trefil dozrávající problém, jistě i teď vím, co dělám. Někteří lidé říkají, že brzdim nebo „háзим kotvu“: on ani Vlasta tomu ale nevěří. – No, trefit dnešní problém není těžké. Ale zvolit k němu postoj je riskantní. „Takový druh důvěry,“ řekl jsem, „jaký vyjadřuje Vlasta, mě zahanbuje stejně jako podezření. Obé mě omezuje na svobodě.“

Tento dámský byt, v němž jsme seděli, byl bez dámy divný, působil jak scéna z přerušeného divadelního kusu: secesní potahy křesel, bílé dřevo, starožitné lampy. Tělesně i duševně hranatý Standa hodil se sem dost legračně, tak sám. Rozhodl jsem se říct mu něco, bude to však jenom pro něj, nechci, aby mě tím někde hájil, protože chci nechat spor vyplynout celý. Všech svých výroků, které se teď někoho dotýkají, byl jsem si vědom: na zavřené mladé Brňáky jsem hlavně

myslel, když jsem uvažoval, co stojí za vězení, a vím, že jednou se s nimi uvidím a čeká mě něco jim říct. Můj článek má účel, který není celý v slovech: vykročit z kruhu „disidentů“. Chtěl bych, aby se dostal i k lidem, kteří už jaksí přijali poměry, ale je jim z nich zle, mají špatné svědomí, ale okřikují je. K čemu je dobré, když na jedné straně bude se třpytit skupinka nezlomných bojovníků, zatímco na druhé straně celá společnost spadne do úplného rozkladu. Přežijeme tím, co zůstane ve vědomí a mravech kolektivu, a ne tím, co zůstane v literatuře. Kolik lidí má sílu nechat se tahat hlavou po schodech? Nedosažitelné vzory zhoršují depresi ostatních. Miliónům lidí měl by někdo dát rozhršení: za to, že se neupálili jak Palach, pak že nestávkovali, že šli k volbám, že nepodepsali Chartu 77 a že by nevydrželi asi různá násilí. Je však třeba říct jim, že všechny ostatní povinnosti jim zůstávají.

Vědomě jsem udělal krok zpátky, k těm, které jsme nechali ve statečnosti („statečnosti“?) za sebou. Ten tón o hrdinech jsem si dovolil, protože mě k nim počítají a já nechci. Řežu i do vlastního masa. Svým masem však platíme stejně, ale komu – jenom estébákům! Vynuli jsme si za léta způsoby, jak se chovat při výsleších, jak unikat s lejstry, pašovat informace. Máme vypracovaný postoj a taktiku vůči Státní bezpečnosti, ale máme ji také vůči pánům výš? Vždyť Státní bezpečnost je jenom klacek v rukou pána. Hryžeme slavně do toho klacku, my svobodní psi, a pán o nás sotva ví. Já to už nechci a nebudu, od toho já se odvracím!

Kromě toho: co když další lidé ujedou a další přijdou do vězení, já mezi nimi, v co se změní činnost zbylých chartistů, zúžená na holé projevy existence v tajném kroužku? Kde zůstal původní záměr? A nemělo by se myslet na zbudování druhé, početněji obsazené linie obrany?

Myslím, že asi toto jsem Standovi řekl; bohužel jsem se k tomu dal strhnout. Přitom jsem se styděl, že mluvím. A uvědomil jsem si i svou trému z tolika řečí. Nemluvil jsem několik let. Možná jsem si spíš chtěl zkusmo zformulovat něco, o čem nakonec budu chtít psát. Ale možná ani nebudu.

Šel jsem po Václavském náměstí, bylo odpoledne skoro předjarní, ulice se čistí od sněhu, zůstává šedý povlak suché soli, tu budou muset smýt jarní deště. V nakladatelství Akademie jsem se zeptal, proč ještě nevyšla Hvězdářská ročenka. Tiskárny prý nemají proud. Ale náladu jsem měl dobrou. Zatoužil jsem koupit si něco zajímavého. Obyčejně to hledávám v papírnictví či fotopotřebách. Tentokrát to byla kravata, ale bylo zavřeno. Koupil jsem si dva díly Gebauerova Staročeského slovníku. Těšil jsem se, jak přijdu domů, uvařím si dobrý čaj, dám nohy na židli a budu si přemýšlet. V tramvaji mi napadlo, že jednou bych přece jenom chtěl opravdický luk a šípy.



*Musíš vědět přesně, v které chvíli, abys mohl skrčit hlavu (str. 27).*